

ven kuldlyst af ham. Saa indbød nu heller ikke Jakobes Væsen til nogen Slags Kurmageri. Man saa hende sjelden, og i sin Skyhed viste hun ofte Fremmede en fornærmende Kulde.

Ved den lille Herremiddag, hvor Per for første Gang var Familjens Gæst, traf han — foruden nogle ældre Herrer fra Forretningsverdenen — Digteren Povl Berger, en Husarløjtnant Hansen-Iversen, en Kandidat Balling og Journalisten Dyhring. Kun den første af dem havde han set før; men forresten havde han nær ikke kendt ham igen. Den fanatiske Himmelstormer og Nathandyrker havde, siden han sidst saa ham, ikke alene forandret sit Mefistoskæg og ladet Barten gro ud over hele Ansigtet, men ogsaa Minen var bleven en ganske anden; han lignede nu mest de gængse Billeder af den lidende Kristus, hvad han ogsaa netop tilstræbte. Som en af de andre Herrer senere i Fortrolighed tilhviskede Per, havde Hr. Berger i de samme Dage til sine Venners Forbavselse udgivet nogle fromladne Vers, hvormed han paa een gang friede til Nannys Barmhjertighed og til Udødeligheden paa det danske Parnas.

Den, som fortalte Per dette, var Kandidat Balling, der ogsaa var en literær Mand men saakaldet Literaturhistoriker. Han var tre Alen høj, tarmetynd og løvemanket og havde et Ansigt saa fladt og udtryksløst som en Oblat. Den til Fromhed omvendte Digter betroede Per henne i en Krog, at Manden var en Idiot, der vilde være Geni og Banebryder men foreløbig bare havde opnaaet at studere sig en kronisk Mavekatar til. Balling var nu ganske rigtig uhyre belæst, havde slugt hele Biblioteker, var saa fuld af Citater, at man ikke kunde røre ved ham, uden at der slap ham en stjaalen Aandrigthed ud af Munden. Han var en af disse Bogorme, der suger sig fast paa Literaturen ligesom Igler og drikker dens røde, varme Blod og dog bliver ved at være lige klamme. Han havde for et Aarstid siden udgivet en Bog om den klassiske Tragedie; og da den var bleven en Del rost i Pressen, havde Ivan straks sikret sig hans Person og indført ham i sit Hjem.

Per, der havde været lidt spændt paa Udfaldet af dette Møde med sine Medbejlere, blev fuldkommen beroliget ved Synet af disse Mænd. End ikke overfor Husarløjtnanten ned-sloges hans Mod, skønt denne virkelig var en flot Skikkelse